

Prelaadi kiri (märts 2009)

Kristlaste palve on nagu "südamete sümfoonia". Mons. Echevarría kasutab oma märtsikuu kirjas seda Benediktus XVI väljendit, et tuua esile koos palvetamise jõudu ja ilu.

13.03.2009

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Paastuaeg on alanud ja sellel ajal peaksime tundma tõelist nälga

pöördumise järele. Kirik soovitab, panna erilist rõhku palvele, meeleparandusele ja armastuse tegudele, et valmistuda Ülestõusmispühadeks ning mõelda sellele, et üks järjekordne Paastuaeg meil jälle lihtsalt käest ei libiseks. Seepärast püüdkem elada need nädalad intensiivselt, ning Püha Vaimu armule vastavalt iseenese vastu nõudlik olla.

Nagu te juba väga hästi teate, katkestab Püha isa oma korralised tegevused mõnedeks päevadeks, et rohkem palvele keskenduda ja vaimulikus mõtiskluses olla. Aidaku see Rooma Kuuria tava meid rohkem palvetada Paavsti eest, kes pealegi 19. märtsil oma nimepäeva tähistab; saatkem vaimselt ka tema reisi Kameruni ja Angoolasse, 17.-23. märtsil. Võtkem arvesse ja vastakem tema palvetele, millega ta hiljuti, püha Peetruse trooni pühal sel aastal katoliiklaste poole pöördus. Ta ütles:

”See püha annab mulle võimaluse paluda, et te mind oma palvetega saadaksite, et võiksin ustavalt täita seda auväärset kohustust, mille jumalik Ettehooldus on mulle usaldanud – olla Apostel Peetruse järglane. Palugem ka Neitsi Maarja abi, sest tähistasime siin Roomas eile ”Usaldatava Neitsi” suurepärase tiitli tähtpäeva. Palugem teda samuti, et ta aitaks meie hinge Paastuaja vaimus ette valmistada.(...) Aidaku Maarja, et võiksime avada oma südamed meeleparandusele ja kuulata alandlikult Jumala Sõna.”[1] Mind liigutas see meie ühise Isa palve oma tütardele ja poegadele, mis on nagu järelkaja sellele, kui teda peaaegu neli aastat tagasi püha Peetruse troonijärglaseks valiti.

Püha Joosepi, ülemaailmse kiriku kaitsepatrooni püha [2], on teine võimalus, et rohkem kiriku ja Paavsti eest palvetada. Nii, nagu märkis Johannes Paulus II aastaid tagasi,

”kirikuisad, saades inspiratsiooni Evangeeliumist, rõhutasid, et Püha Joosep, samamoodi, nagu ta armastusväärselt Maarja eest hoolt kandis ja Jeesuse Kristuse õpetamisele pühenduda töötas (püha Irenius, *Adversus haereses*, IV, 23, 1), kaitseb ta nüüd ka oma müstilist Ihu, kirikut, millele Pühim Neitsi on eeskujuks ja vormiks.” [3]

Meenutagem Issanda lubadust: ”Ma ütlen teile, kui iganes maapeal kaks teie seast on ühel meelel mingi asja suhtes, mida nad iganes paluvad, siis nad saavad selle minu Isa käest, kes on taevas” [4]. Jäägem seepärast ühendusse palves, rünnates rivis, *nagu armee võitluses*, [5] võitluses rahu ja rõõmu pärast.

Kommenteerides neid Evangeeliumi sõnu, mida ma just puudutasin, ütleb Benediktus XVI, ”et verb, mida evangelist kasutab, et öelda ”ühiselt” (...) viitab südamete

”sümfooniale”. See on see, mis liigutab Jumala südant. Olla ühel meelel palves, on väga tähtis, kui otsime varjupaika taevase Isa juures” [6]. Olgem ka edaspidi tihedalt ühenduses Paavsti ja tema palvesoovidega, sest nii võime olla tihedamini ühenduses Kristusega ja Tema kaudu Püha Vaimuga ja siis jõuavad meie palved mõjuvana Jumal Isa ette.

Ühendus müstilise Ihu nähtava Peaga on Kirikule olemuslik. On väga õpetlik lugeda Apostlite Tegudest, et kui kuningas Herodes püha Peetruse vangistas, eesmärgiga, teda tappa, ”palus kogudus lakkamatult tema eest Jumalat.” [7] Tulemuseks oli see, et üks ingel tuli ja vabastas Apostli.

Ka püha Paulus toob meile ühe hämmastava näite ühendusest Kirikupeaga. Mulle meenub, mida jutustas Püha Isa kahe Püha Apostli

pühade liturgial, ning ka sellel, Pauluse aastal, on seda väga sobiv meelde tuletada. Viidates ühele tüüpilisele kujutisele kristlikus ikonograafias, millel kujutatakse, kuidas kaks apostlit kallistavad, ta ütleb: "Lugedes Uut Testamenti, võime me näha, mida räägivad nad pärast seda kallistust, seda ühtsuse kujunemist tunnistuses ja missioonis. Kõik sai alguse, kui püha Paulus, kolm aastat pärast oma pöördumist läks Jeruusalemma "et Keefasega tutvuda" (Gl 1,18). Neliteist aastat hiljem läheb ta uuesti Jeruusalemma, et "tunnustatud meestele" Evangeeliumist rääkida, nagu ta ütleb(...). Selle kohtumise lõppedes sirutavad Jaakobus, Keefas ja Johannes talle käed, kinnitades nii ühendust, mis neid Jeesuse Kristuse Evangeeliumis üheks liidab (Gl 2,9). See on üks ilus märk kasvavast sisemisest embusest, mis vaatamata kõigile erinevustele, temperamentidele ja ülesannetele,

on kõige tähtsam ja, et needsamad kaastöötajad, keda Peetrus oma esimese kirja lõpus mainib – Silvanus ja Markus – on samas ka püha Pauluse väga lähedased kaastöötajad. Kaastööliste ühtsuses tuleb ühtsus kirikus, suurimate Apostlite kallistus, konkreetset nähtavale.” [8]

Mõlemad apostlid andsid oma märtrisurmaga Kristusest kõrgeimat tunnistust. Püha Pauluse igatsus minna Rooma rõhutab – nagu me näinud oleme – eriti sõna ”katoliiklikku” kiriku olemuses. Püha Pauluse teekond Rooma, mis on nagu maailma rahvaste kehastus, mahub sõna ”ühtne” alla. Tema ülesanne on luua juutidest ja paganatest ühtne ”katoliiklik” kirik, selline, kuhu kuuluksid kõik rahvad. Ja seesama on ka püha Peetruse sõnum, et kirik ei koosneks ainult ühest rahvusest ja ühe kultuuriga inimestest ega oleks identne ühe riigiga. Ta soovis, et see

oleks alati kõikide kirik, et see ühendaks inimesi üle riigipiiride, nii, et vaatamata sellele, mis selles maailmas inimesi lahutab, võiks Jumala rahu, tema armastuse lunastav jõud tegelikkuses püsima jääda. [9]

Oma viimastel eluaastatel rõhutas püha Josemaría ikka ja jälle, et see oli aeg palvetamiseks ja meeleparanduseks, ning et see oli ka tänuaeg, sest eksisteerib Jumala armastus. Ja nii – optimistlik ja usaldav peaks edaspidi ka meie suhtumine olema, sest seda tõendas meie Isa ühe pildiga – "*non est abbreviata manus Domini*: Jumala käsivars ei ole lühemaks muutunud (Js 59,1). Jumalal ei ole tänapäeval vähem jõudu, kui varasematel aegadel, ta ei armasta inimesi vähem, kui tol ajal." [10] Ja meie kristlastena, oleme kutsutud kaastööd tegema: oma palvega, oma meeleparandusega, oma hästi tehtud

tööga ja tihedalt Altariohvriga ühenduses olles. ”Kui me Issandaga palves suhtleme, muutub meie pilk selgeks, ning seetõttu võime tunda Püha Vaimu mõju, mis vahel võibolla arusaamatuse, murede ja pisarate tõttu märkamatuks jääb.” [11]

19. märts on hea päev, et meie pingutustele järelkaja saavutada, Kristusele järgneda, talle väga lähedal olles, meie andumust Issandale uuendada ja ennast täiesti temale pühendada. Nii, nagu tegi seda püha Joosep aastatel, mil ta elas Naatsaretis Jeesuse kõrval. Vaadelgem selles kokkuvõttes – nimelt, mis puudutab palvet kiriku ja püha Isa eest –veelkord püha Josemaría näpunäiteid, mis aitavad meid paremini selleks suureks pühaks valmistuda.

Meie isa ütles 1964.aastal ühes vaatluses: et kaitsta kirikut, teha hingedele head, et koos Kristusega

lunastada ja Paavsti head lapsed olla – kõige selle jaoks on mul ainult üks retsept: Pühadus. Te ütlete mulle, et see olevat raske. Jah muidugi, aga samaaegselt on see lihtne ja võimalik. Kõigil meil, keda Kristus kord lunastab, on koos retseptiga juba ka ravim. Piisab sellest, et me tahame.” [12]

Aprilli alguses algab Vaikne Nädal, mil mõtleme liturgiliselt, kuidas Kristus surma, kuradi ja patud ära võitis. Ärgem unustagem seda tõsiasja, eelkõige siis, kui me sisemisi ja väliseid raskusi kohtame. Jumal lubab neid meile vahel selleks, et meid lähemalt puudutada. ”Sest Kristus elab. See on tõde, mis annab meie usule sisu. Jeesus, kes ristil suri, on üles tõusnud, ta on võitnud ära surma, pimeduse jõu, valu ja hirmu (...). Kristus elab, Kristus ei ole üks tegelane möödunud aegadest, kes kunagi elas ja siis kadus, jättes endast ainult suurepärase mälestuse,

liigutava näite. Ei, Kristus elab. Jeesus on Emmanuel: Jumal meiega. Tema ülestõusmine näitab meile, et Jumal ei jäta omasid hätta. Kas võiks naine unustada oma lapsukese, ega halasta oma ihuvilja peale? Ja kui nad ka unustaksid: ta kuulutas – ei unusta mina sind mitte (Js 49, 14-15). Ja ta viis selle täide. Jumal leiab oma suurima rõõmu inimeste keskel.” [13]

Palugem püha Josemaría eestkostet ka 28. märtsil, mil on tema preestrikspühitsemise aastapäev. Palugem temalt seda üleloomulikku optimismi ja tema armastust, millega ta maailma asjadest osa võttis, nii, et võiksime Jumala lastena tulla võitjaks selles ”imelises armastuse ja rahu võitluses”, milleks Jumal meid kutsunud on. Tuletagem meelde, et meie Isa pidi palju kannatama oma lõputus armastuses Kristuse ja tema kiriku vastu. Ja ometi – nii kinnitas ta – tugevnes temas päev-päevalt järjest

enam Jumalalapseks olemise rõõm, millest kasvas kindel veendumus, et Kristus on võitja ning, et kristlik sõnum endale kõigis hea tahtega inimestes tee rajab. Olgu ka meil täielik usaldus, *quia Deus nobiscum est!*, sest Jumal on meie jaoks. [14]

Toetugem ka meie armastatud Don Alvaro eestkostele, kes 23. märtsil 1994.a. temale omase rahuga Taevariiki läks.

Eile jõudsin ma tagasi lühireisilt Budapesti. Seal, nagu ka paljudes teistes paikades, rajab Opus Dei tasapisi oma teed Igal pool juhatab ta inimesi kirikut, paavsti ja kõiki inimesi armastama, mis on talle väga omane. Tänaigem Jumalat selle eest! Täna õhtul algavad minu mõtiskluspäevad. Aidake ka mind nii, nagu ma teid kõiki iga päev aidata püüan.

Kogu armastusega teid õnnistab

teie Isa

+ Javier

Rooma, 1. märtsil 2009

[1] Benediktus XVI., Angelus,
22.2.2009

[2] Leo XIII., Entsüklika *Quamquam
pluries*, 15.8.1889

[3] Johannes Paulus II., Ap. Kiri
Redemptoris Custos, 15.8.1989, nr. 1

[4] Mt 18,19

[5] Ül, 6, 4

[6] Benediktus XVI., Jutlus püha
Pauluse pöördumise päeva eelõhtul,
25.1.2006

[7] Ap12, 5

[8] Benediktus XVI., Jutlus Apostlite
Peetruse ja Pauluse suurpühal,
29.6.2008

[9] Sama

[10] Püha Josemaría, *Kristus läheb mööda*, nr. 130

[11] Püha Josemaría, Jutlus *Lojaalne kirikule*, 4.6.1972

[12] Püha Josemaría, Ühe vaatluse märkmed, 28.5.1964

[13] Püha Josemaría, *Kristus läheb mööda*, nr. 102

[14] Rm 8,31

.....